

Poznati svjetski motivacijski govornik Nick Vujičić svoju je prvu posjetu BiH započeo u Mostaru. Njegova priča puna je ohrabrenja. Dijelimo je jer je mnogima pomogla savladati prepreke u svakodnevnom životu. Evo i više detalja o njemu.

Nick Vujičić spada u onu kategoriju ljudi koje su životne okolnosti naučile da "normalne" i "uobičajene" stvari ne uzimaju zdravo za gotovo. Australac balkanskog podrijetla rođen je u Brisbaneu bez ruku i nogu, i naviknut je da uvijek, kako kaže, "zahvaljuje za ono što ima, umjesto da tuguje za onim što nema."

Njegova majka Duška, po zanimanju medicinska sestra, rođena je u Vršcu. Otac Boris, koji je protestantski pastor, u Beloj Crkvi. Za ovo dvoje predanih kršćana koji su se doselili u Australiju, rođenje sina bez ruku i nogu, za što nije bilo medicinskog objašnjenja, bilo je veliki test njihove vjere. Nakon prvotnog razočarenja, roditelji su uspjeli naći ljubavi, radosti i snage da se suoče sa realnošću koja im se dogodila.

Njegova obitelj i ljubav koju je od njih dobivao, bila mu je potpora u prvim godinama života. Pravi problemi počeli su kada je krenuo u školu, gdje su mu se druga djeca neprestano rugala i kada je prvi put osjetio da mu njegova fizička različitost može donijeti probleme. U to je doba prolazio kroz veliku krizu i depresije, i nije, kako kaže, "htio imati ništa s Bogom". "To je jedna od onih situacija kada se čovjek pita o Božjim nakanama i dovodi u pitanje njihovu savršenost. Zašto Bog, ako nas voli, dopušta da patimo? Zašto moramo patiti?" "Postavljao sam sva ta pitanja, a odgovora nije bilo. Nije mi bilo jasno zašto se sve to događa, zašto sam rođen ovakav. Konačno, kada sam imao deset godina, pokušao sam izvršiti samoubojstvo. Rekao sam ocu da mi napuni kadu jer se želim okupati, te neka me stavi u nju, izađe iz kupaone i zatvori vrata. Kada sam ostao sam, dvaput sam se okrenuo licem prema dnu kade. Htio sam se utopiti, ali sam u posljednji tren odustao. Kada sam to učinio treći put, odlučan da idem do kraja, pred očima mi se stvorila slika mojih roditelja i maloga brata kako plaču na mojem grobu. To me je spriječilo, nisam im htio stvoriti još više patnje", ispričao je Nick rekao da je tako "odlučio ostati".

I tako je ostao, a život je krenuo dalje, uglavnom u istom tonu. Međutim, potpora i ljubav njegovih roditelja, te rođaka i prijatelja, davali su mu sve više ohrabrenja. Prva prekretnica, "prijelomna točka", kako ju je Vujičić nazvao, dogodila se kada je imao 13 godina. Tada mu je mama pokazala članak u novinama koji je govorio o jednom čovjeku s tjelesnim hendikepom, koji se borio za puninu u svojem životu. To ga je ohrabrilo da i on pokuša isto.

Kada pišemo da je Vujičić bez nogu, ne govorimo do kraja istinu. On ima mali ekstremitet na kojemu su dva nožna prsta. "Moj pileći batak", tako on to naziva. S tim ekstremitetom Vujičić je naučio, između mnogo stvari, i telefonirati, pisati na pisaćem stroju i računalu, svirati elektronske bubnjeve i igrati nogomet. Da, nogomet, to je njegov omiljeni sport. Iako su liječnici nakon njegova rođenja predvidjeli da neće moći niti stajati, on danas i trči za nogometnom loptom. Zapravo, jednom prilikom je upravo igrajući nogomet uganuo svoju "mali pileći batak" i to iskustvo i oporavak tijekom kojega je morao potpuno mirovati i kada se, kaže, prvi put osjetio potpuno nesposoban, naučili su ga biti zahvalnim za to što ima. To je, priča nam, bila još jedna "prijelomna točka".

Njegova priča i ono što je Vujičić danas, neodvojiva je od njegove vjere u Isusa Krista. "Tradicionalni" vjernik koji je kao klinac išao na bogoslužje samo zato što su mu roditelji tako

nalagali, negdje oko svoje 15. godine je predao svoj život Isusu, dakle, doživio duhovno iskustvo obraćenja. Pročitao je u Bibliji, u Ivanovom evanđelju, priču o slijepcu kojeg je Isus ozdravio i dao mu progledati. Kada su pitali Isusa zašto je ovaj slijep od rođenja, odgovorio im je - "zato da bi se Bog proslavio preko njega". "To me je fasciniralo. Pomislio sam da ako je Bog imao plan za toga slijepca, onda ga sigurno ima i za mene, bez obzira na to što ja ne znam ništa o tom planu", objašnjava Nick. Pitanja koja si je postavljao o smislu njegove patnje i njegova života općenito, počela su polagano dobivati odgovore.

Radost, i kako je dosegnuti, tema je njegovih seminara koje je posljednjih godina održao, pri čemu je posjetio niz raznih lokacija - od javnih škola do strogo čuvanih zatvora, u kojima su svoje kazne služili teški kriminalci. U rodnoj Australiji ima status nacionalnog heroja. Diplomirani knjigovođa i financijski planer, direktor je dvije organizacije - osim što je čelnik neprofitne evangelizacijske udruge koja se bavi i humanitarnim radom u zemljama Trećeg svijeta, upravlja i organizacijom preko koje svoje motivacijske seminare održava na mjestima poput korporacijskih konferencija, pred publikom raznih vjerskih i nacionalnih pripadnosti. Nick Vujicic se okušao i u glumi. "Cirkus leptira" (The Butterfly Circus) ime je kratkoga, igranog filma iz 2009., redatelja i scenarista Joshue Weigela.

Nick ne misli da je njegov problem veći od problema drugih ljudi. "Zapravo, mislim da su moji problemi mnogo manji od onih koje proživljavaju ljudi koji, primjerice, dolaze iz doma s rastavljenim roditeljima, ili koji nikada nisu čuli da ih netko voli. Svi imaju svojih problema, bez obzira jesu li u pubertetu ili u srednjim godinama. Riječ je o tome da se životu koji žive da dublji smisao, dublje značenje".